

arbejdet således, at de virker mere overskuelige, idet der benyttes samme frister for indkomst og formue, og samtidig — ligesom nu — for formuens vedkommende en dobbelt så høj procent som for indkomstens vedkommende. For at muliggøre denne forenkling har man i § 167 under a) foreslået en forhøjelse på 20 procent i stedet for den gældende 25 procents forhøjelse. Man har ikke ment at burde gentage den gældende lovgivnings bestemmelse om adgang til at fremtvinge behørig selvangivelse af formuen ved dagbøder, jfr. § 22, stk. 6, i statsskatte-loven og nu § 1, stk. 3, i kontrolloven af 12. juli 1946. Bestemmelsen er næppe nogensinde blevet praktiseret, og den måtte, såfremt den skulle overføres til den nye lov, også omfatte indkomsten. Imidlertid finder man, at de foreslåede virkninger af manglende selvangivelse må være tilstrækkelige til at fremtvinge selvangivelse.

Reglerne under B er udformet under hensyn til, at man for selskaber, foreninger og andre institutioner ikke har ment at burde foreslå foreløbig ligning foretaget. Løvrigt er reglerne formuleret i lighed med de for personer og udenlandske dødsboer foreslåede, bl. a. således at man, hvor selvangivelsen vel indkommer for sent, men dog indenfor et tidsrum, hvis længde nogenlunde svarer til det, hvori den foreløbige ligning for personer og udenlandske dødsboer foretages, nemlig før 1. juli, ikke forhøjer den virkelige indkomst eller formue med en højere procent end den, der ville blive anvendt for en person, som under tilsvarende forhold indgav selvangivelse før den foreløbige lignings tilendebringelse.

I de i § 167, stk. 2, nævnte tilfælde ville det i stk. 1 indeholdte sæt regler næppe være anvendelige. Man har derfor foreslået, at indkomsten i mangel af selvangivelse skal ansættes efter skøn, hvorhos der gives hjemmel for at fremtvinge selvangivelse ved pålæg af daglige bøder.

Til § 169.

Bestemmelsen giver regler om følgerne af manglende selvangivelse af skattepligtig kapitalvinding. Man kan ikke her som ved indkomst- og formueansættelserne operere med tidligere ansættelser som basis for virkningerne af manglende eller ikke behørig selvangivelse. Reglerne er derfor udformet på en anden måde end i de foregående paragraffer. Da der her er tale om en proportional beskatning, har man for at give tillæggene tilstrækkelig virkning ment at måtte foreslå forhøjelserne fastsat efter noget højere procentsatser.

Forskellen i udformningen af bestemmelserne vedrørende på den ene side personer og udenlandske

dødsboer og på den anden side selskaber, foreninger og andre institutioner er motiveret med samme hensyn, som har ført til, at man i §§ 167 og 168 har formuleret reglerne for de sidstnævnte skattepligtige som sket.

Til § 170.

Bestemmelsen i stk. 1 om adgang til bevillingsmæssig udsættelse med selvangivelsen er ny. Den tilsigter at legalisere en allerede i vidt omfang praktiseret fremgangsmåde. Paragraffens efterfølgende bestemmelser er overført fra § 4 i kontrolloven af 12. juli 1946. I stk. 3 har man ændret den gældende formulering for at tydeliggøre, at frafald af følgerne af manglende selvangivelse kun kan ske i konkrete tilfælde, og ikke generelt for hele grupper af skatteydere.

Til § 171.

Bestemmelsen i stk. 1 afløser § 5 i kontrolloven af 12. juli 1946, der i tilfælde, hvor det „senere“ konstateres, at en ikke-selvangivers indkomst eller formue overstiger det ansatte beløb, foreskriver efterbetaling af den for lidt erlagte skat (d. v. s. forskellen mellem skatten af den virkelige indkomst eller formue og skatten af den ansatte indkomst eller formue) med dobbelt beløb. Denne virkning indtræder efter forslaget kun i de tilfælde, der falder ind under § 206, altså hvor forholdet konstateres efter den pågældendes død eller under en sag, der først afsluttes efter denne. Bortset fra disse tilfælde følger det af bestemmelserne i nærværende paragraf, at virkningerne af manglende eller ikke behørig selvangivelse, når det efter afslutningen af den normale ligningsproces konstateres, at den virkelige indkomst m. v. med tillæg af de i §§ 167—169 nævnte procenter overstiger den ansatte indkomst m. v., er ganske den samme som efter de nævnte paragraffer. Herved opnås, at stillingen for den ikke-selvangiver, der akkviescerer ved sin ansættelse, men hvis ansættelse optages til revision af amtsskatterådet eller ligningsdirektoratet, ikke bliver bedre end for den ikke-selvangiver, der påklager sin ansættelse til landsskatteretten. Dette kan efter de gældende regler meget vel blive tilfældet, også fordi § 5 i kontrolloven kun sætter ind, når den virkelige indkomst (formue) i sig selv overstiger den ansatte, medens de nu foreslåede bestemmelser også fører til et straffølgende til skatten, hvor den virkelige indkomst (formue) er lavere end den ansatte, når den dog med de i bestemmelserne hjemlede procenttillæg overstiger denne.

Den ovennævnte ligestilling mellem den ikke-selvangiver, hvis ansættelse optages til revision, og den ikke-selvangiver, der klager til landsskatte-